

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 listopada 2017 roku

co do całości rozstrzygnięcia

D. M. stanął pod zarzutem popełnienia występku z art. 107 § 1 kks polegającego na tym, że w dniu 02.07.2015r. w lokalu bez nazwy, znajdującym się w P., przy ul. (...), urządzał gry na jednym automacie o nazwie: H. (...) nr(...), bez poświadczenia rejestracji, bez numerów G. (...), bez wymaganego zezwolenia, wbrew przepisom art. 3, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a w zw. z art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych.

Wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 284/16 Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu czynu, a kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Od wyroku apelację wywiódł oskarżyciel publiczny - prokurator, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony działał w warunkach nieświadomości karalności czynu. W konsekwencji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora w pełni zasługiwała na uwzględnienie. W konsekwencji koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania.

Zgodzić się należało z prokuratorem, że sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na bezzasadnym i całkowicie dowolnym przyjęciu, będącym konsekwencją nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony działał w dobrej wierze, pozostając w usprawiedliwionym błędzie, co do karalności swojego czynu.

Przechodząc do analizy apelacji i rozstrzygnięcia sądu I instancji wskazać należy, iż przyczyną wydania wyroku uniewinniającego była okoliczność, że w związku z chaosem prawnym oskarżony miał prawo nie uświadamiać sobie, że prowadzenie działalności, o jakiej mowa w art. 107 § 1 kks, a jaką prowadził, wymaga posiadania koncesji na prowadzenie kasyna gry. Rzecz jednak w tym, że na żadnym etapie postępowania oskarżony nie twierdził, że w błędzie tego rodzaju i co do tej okoliczności pozostawał. Wręcz przeciwnie, twierdził, że pozostawał w przekonaniu, że gry urządzone na automacie H. (...)(...) nie stanowią gier na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych, bowiem są to gry li tylko zręcznościowe. Wynika to w sposób niebudzący żadnych wątpliwości z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego D. M. na rozprawie w dniu 2 czerwca 2017 roku, wniosku dowodowego jego obrońcy dotyczącego opinii prywatnej sporządzonej przez biegłego S. oraz okoliczności wynikających z tego dowodu. Były to jedyne wyjaśnienia merytoryczne złożone przez oskarżonego w toku tego procesu i jedyne źródło wiedzy o przyczynach zachowania będącego przedmiotem analizy w niniejszej sprawie. D. M. w żadnym innym miejscu i czasie nie twierdził, iżby nie uzyskał koncesji z uwagi na to, że był przekonany, że nie musi tego czynić z uwagi na techniczny charakter przepisów ustawy o grach hazardowych i brak notyfikacji. Nie wynika to także z żadnego innego dowodu przeprowadzonego w toku postępowania dowodowego.

Twierdzenia odnośnie braku możliwości stosowania art. 107 kks wobec braku notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych znalazły się jedynie w pismach procesowych pełnomocników (wniosek o zatwierdzenie zatrzymania rzeczy k.24-25 oraz zażalenia k.46-53 i 61-63) a nadto, jak należy mniemać na podstawie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w końcowej mowie obrończej, która jednak nie została zaprotokołowana. Argumentacja przedstawiona w pismach i mowie końcowej nie stanowiła jednak dowodu w sprawie, a jedynie wyraz przyjętej linii obrony interesów oskarżonego przez jego pełnomocników na etapie postępowania przygotowawczego, a następnie obrony oskarżonego

w procesie karnym, niezgodnej zresztą z treścią wyjaśnień oskarżonego. Z uwagi na to argumentacja ta nie mogła być uznana, jako wyrażająca przekonania i stan świadomości oskarżonego, stan ten i świadomość wynikają jedynie z wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie.

Wobec tego przyjęcie przez sąd I instancji, iż oskarżony pozostawał w błędzie, co do karalności swojego czynu było zupełnie nieuprawnione i dowolne. Dodać zresztą należy, że ustalenia w zakresie strony podmiotowej i stanu świadomości oskarżonego nie znalazły się w tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która o stanie faktycznym traktuje, co należy ocenić krytycznie. Niemniej jednak, ustalenie takie wynikało pośrednio z analizy przedstawionej na stronie 3 uzasadnienia w części dotyczącej analizy prawnej zachowania oskarżonego. W tej sytuacji uznać należało, że sąd I instancji uchybił dyspozycji art. 7 kpk oraz art. 410 kpk, gdyż nie rozważył wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a dowody ocenił niezgodnie ze wskazaniami wiedzy, logicznego myślenia i doświadczenia życiowego. W konsekwencji doszło do sytuacji, w której sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego wyprowadził wnioski nie odpowiadające prawidłowości logicznego rozumowania. Z tych to względów, zaskarżony wyrok nie mógł zostać uznany za prawidłowy, co biorąc pod uwagę dyspozycję art. 454 § 1 kpk, musiało doprowadzić do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach zobligowany będzie do przeprowadzenia postępowania dowodowego w pełnym dotychczasowym zakresie, celem poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie i to zarówno w kwestii okoliczności przedmiotowych, jak i podmiotowych czynu zarzucanego oskarżonemu. Sąd ten, o ile będzie to możliwe z uwagi na stanowisko procesowe oskarżonego, przesłucha D. M. ustalając m.in. motywy jego postępowania i stronę podmiotową. Dla ustalenia stanu faktycznego w tym zakresie rozważy ponadto przesłuchanie osoby, która umożliwiła wstawienie automatu do lokalu znajdującego się w P. przy uli (...). Osoba ta może mieć bowiem informacje o tym, jak swoją działalność postrzegał i przedstawiał oskarżony. W razie wątpliwości co do strony przedmiotowej sąd przesłucha w charakterze świadków funkcjonariuszy celnych przeprowadzających czynności w lokalu w dniu 2 lipca 2015 roku, a także I. R.. Tak zgromadzony materiał dowodowy podda następnie Sąd Rejonowy wszechstronnej i wnikliwej analizie oraz swobodnej ocenie zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, po czym wyciągnie prawidłowe wnioski końcowe, oczywiście z uwzględnieniem wszystkich podniesionych powyżej uwag i wskazań sądu odwoławczego. Będzie przy tym baczny, by uwzględniać zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a także, by wyrokując wziąć pod uwagę cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i kierować się materiałem dowodowym, nie zaś argumentację prawną nieprzystającą do wniosków płynących z tego materiału. Obowiązkiem Sądu Rejonowego będzie w końcu, o ile zajdzie taka konieczność, w sposób przekonujący i jasny dla wszystkich uczestników postępowania uzasadnić na piśmie stanowisko zajęte w ponownym postępowaniu.